

Nakon toga me velečasni pomazao svetim uljem. Položio je ruke na mene i molio. Nešto je molio što sam mogao čuti, zazivajući Krv Kristovu, Blaženu Djevicu Mariju i sv. Mihaela. Zatim je potihom molio nešto što nisam mogao čuti, nešto na hebrejskom ili tome slično. Nisam razumio, ali se nisam ni bojao. Naprotiv, osjetio sam i vidio neku svjetlost i mir je u mene ušao. Nakon molitve kao da nisam bio na nogama. Tako mi je bilo dobro. Vedrina je ušla u mene. Pogled mi je postao jasniji. Srdačno smo se razišli. Ne znam tko je od nas dvojice bio sretniji. Rekao je da mogu doći kad god treba. Kad sam izašao, osjetio sam da mi se kockanje zgadilo i da me ništa više od toga ne privlači. Moji prijatelji koji me dobro poznaju ne mogu vjerovati što se to sa mnom dogodilo. Neki čak ni dan-danas ne vjeruju u moju promjenu. A ja sam potpuno slobodan od toga zla i nemam više nikakvu želju za kockanjem. Bog mi je ulio snagu da to prebrodim, da pobijedim đavla i krenem putem Božjim koji mi je velečasni pokazao i doveo u moje srce Boga i vjeru! Otkad nisam rob tomu zlu napokon volim svoj život. Sada je Bog moj život... sloboda... i pobjednik... jedina dobitna oklada!“ *D.M. (iz knjižice „Čudesa Božjeg Milosrđa“, Donji Andrijevići 2016.)*

Ovisnost o kladjenju je u porastu: čak 33% učenika muškog spola srednjih škola izjavljuje da svakodnevno posjećuje sportske kladionice. Taj trend zahvaća i učenike osnovnih škola, a dobna granica se sve više spušta. Iako se kockanje službeno tretira kao ovisnost, u percepciji većine ljudi se tretira kao igra na sreću, te se osuđuje kockar koji je npr. upropastio svoju obitelj, ali ne i samo kockanje kao takvo. (*Glas koncila br. 31, 2010. str. 9.*)

U Hrvatskoj se godišnje prokocka tri milijarde kuna, dnevno kocka do 200.000 ljudi. Stručnjaci kažu da je ovisnost o kocki teška i opaka bolest te dovodi do propasti cijele obitelji. „Kladionica je pošast, premda mnogi misle da to nije strašno, da je bezazleno. Mnogima je to način života. Osobno sam to iskusio, dobivao sam velike novce. Za mene i ljudi koji se bave tim poslom, drže kladionice, rade nečastan posao, to je isto kao prostitucija. Znam da je kocka crni pakao koji uvlači djecu i obitelji, muževe, čak i žene. Ljude koji se kockaju, sakrivaju se i kažu ‘Mi to malo radimo.’ Nema tu malo! Zarada na sreću? Užasno zvuči, bez rada, truda, nepošteno... To je veliko zlo u kojem se čovjek uljulja, napast ga vuče“ (*bivši kockar: Robert Tomić iz Posušja*)

Švjedočanstva **OPREZ, KOCKANJE!**

**Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI**

KOCKA – ovisnost o kojoj se šuti

Kako se postaje ovisnik o kockanju? Polako, ali sigurno, kažu mnogi. Kao i kod ovisnosti o drogi, kada se s "lakih" prelazi na teške droge, tako se i kod kockanja najprije počinje s laganim kladjenjem u kladionici govoreći iz fore: "Uplatit ću 5-10 kuna na Ligu prvaka", zatim se apetiti povećavaju i prelazi se na ozbiljno kladjenje, a ubrzo i na rulet, poker itd. Kockar želi što više skratiti razdoblje neizvjesnosti, da što prije dođe do rezultata, a oni su u većini slučajeva poražavajući. Tada počinje ono: "Eh, da mi je vratiti ono što sam izgubio, odmah bih prestao kockati", ali to se nikada ne dogodi. Cijela priča kreće u krug. Sve do potpune propasti.

Iskustva kockara su, manje-više, slična. Najprije se troši svoj novac, zatim se prodaju stvari iz kuće, slijedi posuđivanje od prijatelja i rodbine, da bi naposljetku mnogi zakoračili u svijet kriminala, pronevjere i krađe. Ni kada presuše izvori novca, igra se ne prekida, jer tada se pojave "prijatelji".

Pomisao na lak i brz novac će mnoge privući igrama na sreću, ali pravi problemi nastaju tek kasnije, kada strast i adrenalin u potpunosti ovladaju čovjekom.

Jedna psihijatrica koja se bavi problemom ovisnosti o kockanju, ovako je rekla u jednoj radijskoj emisiji: **polo posla je napravljeno kada čovjek postane svjestan da mu je kockanje problem, da je u poteškoći.** Ona govori, iz svog iskustva rada s ovisnicima, da je kockanje jako veliko zlo, i kaže: **samo je jedan slučaj bio, da se čovjek javio i zatražio pomoć a da nije već bio pred suicidom, pred samoubojstvom, svi ostali koji su zatražili pomoć već bili pred samoubojstvom.**

Gospodin me je oslobodio od ovisnosti od kocke

„Moje ropstvo zvalo se kladionica, jako đavolje oružje koje u današnje vrijeme uništava mnoge ljude i njihove obitelji. Sve započinje zabavom, pogadanjem sportskih rezultata, uz mogućnost novčanog dobitka. Vrlo brzo se događa dobitak koji se naziva „početnička sreća“, koja se nažalost i meni dogodila. Nitko sretniji od mene: pratiš sport, uložiš novac i dobivaš novac – milina! Rješenje svih mojih životnih želja... a u stvari je to bio početak mog robovanja kladionici, u koje nesvjesno upadaš ostvarenim dobitkom i trenutnim zadovoljstvom. Nakon toga pomisliš da si otkrio sistem zarađivanja novca i tom zlu se posvetiš, usmjeriš na to sve, misliš samo o rezultatima i novim, sve većim i većim ulozima – novim dobitcima, osobnom lažnom uspjehu. I sve misliš da je to samo bezazlena zabava, a u nju si uronjen dan i noć.

Tada zapostavljaš sve koji te vole i drže do tebe, pokušavaju te spasiti od toga i reći da to nije dobro, ali ti to ništa ne doživljavaš i smatraš da su svi oni u krivu, a ti u pravu, i to ćeš im i dokazati. E tada si posve u vlasništvu đavla! Kroz neko određeno vrijeme život postane pakao! Unosiš nemir i velike probleme u svoju obitelj, prijatelje i sve ostale koji ne žele dignuti ruke od tebe jer te vole, žele ti pomoći, žele ti dobro, ali ti uporno to ignoriraš, zapostavljaš te ljude i samo im i dalje nanosiš PATNJU i BOL. Život više nema nikakva smisla, gubiš osjećaj prema svima i svemu – uživanju u svim životnim blagodatima, malim i velikim životnim stvarima – ljubavi, druženju, prirodi, ma cjelokupnoj okolini jer si rob toga zla, koje te progoni iz dana u dan.

Stvari su sve gore i gore, novac se gubi tako lako, prema njemu se osjećaš kao prema običnom komadu papira s kojim samo želiš vratiti svoj izgubljeni novac, a ti ustvari upadaš u sve veće nevolje i probleme koje vrag uspješno obavlja. Što je najgore, postaneš loš i prazan čovjek, ljudi izgube povjerenje u tebe, smatraju te lažljivcem i probisvijetom, a u stvari nisi takav nego te đavao doveo do takvoga stanja, učinio te svojim robom. Čim bi neki novac došao u moje ruke, isti čas kao da me đavao zgrabi i odnese u kladionicu. Kako je to strašno ropstvo! U jednom trenutku stanem i zapitam se: „Pa koliko sve ovo traje... 10 godina?! Pa što ja to radim sve te godine?! ... osjećam se kao da se borim protiv vjetrenjača, gubim sve, nemam snage za daljnje iskorištavanje prijatelja, svih ostalih uz mene koji nikad nisu u stvari digli ruke od mene nego su se razočarali, ali ipak nadali da ću se trgnuti i stati s tim zlom dok je vrijeme.

I dođe taj dan kad sam rekao sebi – pa stvarno je sada dosta! Svi me oni vole i žele da budem napokon normalan čovjek i da se ostavim toga zla koje mi je poprilično uništilo deset godina tako dragocjenog života koji nam je Bog darovao! Pa imam vremena ispraviti svoje greške i grijeh, nadoknaditi izgubljeno povjerenje, ljubav, ma sve što se zove ispravan i blagoslovljen život!... vratiti osmijehe na lice voljenima, vratiti im mir, unijeti radost, sreću i nadu svima koji me vole i koji su uz mene za bolje sutra. I tada iscrpljen, slomljen i posve prazan od toga zla svih tih godina, odlučim se obratiti svom spasitelju, te potražiti svećenika, jer do sada sam na ljudski način pokušao na stotine puta izići iz toga zla ali nije išlo. Sav razočaran, dotučen i bez nade, nazvao sam svećenika u pola jedan u noći:

- Dobra večer. Oprostite što zovem ovako kasno. Jesam li dobio velečasnog M.?

- Da, izvolite – reče on. Odmah me je iznenadio njegov ljubazni glas kao da ga zovem u osam navečer a ne u ovo gluho doba. Naime, prijatelj mi je dao njegov broj mobitela i rekao da mu se mogu obratiti kad god zatreba.

- Velečasni, molim vas, možete li me odvesti u neku komunu, spreman sam odmah otići jer sam teški ovisnik o kocki.

Naime bio sam tada u očajnom stanju, dotakavši dno, uvjeren da za mene nema nade. Velečasni mi je odgovorio da to nije problem riješiti, ali da je neizvedivo u ovo doba noći, i da pričekamo sutrašnji dan pa ćemo vidjeti.

- Ali velečasni, ja nemam više kamo otići. Svi me traže već danima, a ja se skrivam od svih živeći od kockarnice do kockarnice. Već par noći spavam u garaži...

Na to mi je velečasni ponudio da mogu doći kod njega prespavati. Ja sam to odbio jer me bilo stid. Naime to je bio moj prvi kontakt s njim. Zato sam rekao da ću ujutro doći k njemu. Tu noć prespavao sam u garaži, skrivajući se od svojih. Nisam se mogao suočiti s brigom i tjeskobom svojih najbližih, jer to sve zbog mene trpe. Sutra ujutro sam odmah otišao velečasnomu. Nakon razgovora mi je pomogao da se maknem iz svoga grada i na nekoliko dana odem u drugi grad. To je za mene tada bilo jedino prihvatljivo rješenje. Otputovao sam u drugi grad i imao priliku biti sam sa sobom.

Tih dana došla mi je pod ruku mala knjižica Ispit savjesti. Dao mi je moj dobri prijatelj Goran. Nije ni slutio koliko će mi ta knjižica pomoći da se pripreim za dobru životnu ispovijed. Čitajući je, u meni se stvorila životna odluka da kažem DOSTA VIŠE! Podvlačio sam u knjižici sve što se ticalo mene, sa željom da što prije odem na dobru ispovijed. Probudila se u meni nada da će mi Bog pomoći. Kad je prošlo par dana vratio sam se u svoj grad i otišao velečasnomu. On me je primio i razgovarali smo o svemu a najviše o mome robovanju kocki. Tada sam izvadio knjižici, svu išaranu, i dobro se ispovjedio!